

Gospod Doropoljski!

Kot naročnik »Zvončeka« si dovoljujem poslati Vam nastopno povestico. Blagovoli jo natisniti v svojem kotičku.

Pravljica.

Nekoč je živel ubog vrvar, ki ni imel velikega imetja. Nekega dne prideta k temu možu dva popotnika, Najdizlat in Storizlat po imenu, ter ga povprašata, kako mu gre, on pa to pove. Storizlat mu izroči 200 zlatov, da si pomnoži imetje. Nato odideta. Vrvar pa dene denar skrbno v koš, kjer so bile otrobe. Ženi pa nič ne pove o tem. Kmalu nato pa pride v hišo sosed in prosi gospodinjno za otrobe. Žena mu jih da. Mož pride domov in zve o tem. Hudo mu je bilo po denarju. Storizlat in Najdizlat pa prideta k njemu in ga povprašata, ali si je kaj pomnožil imetje. On jima pa pove svojo nesrečo. Storizlat mu zopet da 200 zlatov, nato pa potnika odideta. Mož zašije denar v klobuk in ga pokrije ter gre za opravi. Na poti pa vidi orla, ki leti k njemu in mu vzame klobuk. Razočaran se vrne. Kmalu prideta zopet moža. On pove, kaj se mu je zgodilo. Tedaj mu da Najdizlat kos svinca z besedami: »Mogoče te bo to osrečilo.« In moža odideta.

V tisti noči pa tamkajšnji ribič ni imel zadosti svinca. Gre od hiše do hiše in prosi zanj, toda nikjer ga ne dobi. Nazadnje ga dobi od vrvarja. Drugo jutro prinese ribič v zahvalo ribo. Vrvarjeva žena jo očisti in najde na dnu trebuha ribe demant. Oba se začudita. Med tem pa pride v hišo bogat trgovec in jima da lepo vsoto denarja za demant. Potem gre vrvar v gozd sekati smreko. Ko poseka visoko drevo, najde na njem gnezdo — v svojem klobuku. Pogleda vanj in vidi denar. Doma pa mu je dala žena koš z denarjem. Vrvar otvori trgovino in postane bogat.

Kmalu pa prideta k njemu znana popotnika. Pove jima vse, kakor se mu je dogodilo.

Z odličnim spoštovanjem

Ivan Černe, Bled.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Storizlat in Najdizlat — vsak je siromaku brat. Kdor ga hoče, pa ga ni, naj ga gre na Bled iskat!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes prvič pišem v Vaš kotiček. Na »Zvonček« sem naročen že tretje leto. Ho dim v 4. a razred III. deške osnovne šole v Mariboru. V šoli se rad učim vseh predmetov, ker vem, da mi bo to koristilo v bodočnosti. Za enkrat dosti!

Jako bi me veselilo, če bi čital svoje pisemce v Vašem cenjenem kotičku.

Pozdravlja Vas

Stanislav Hrašovec, Maribor.

Odgovor:

Ljubi Stanislav!

Vidim, da si pamten možakar, ker pravilno ocenjaš pomen, vrednost in važnost šolskega pouka. Ne za šolo, ampak za življenje se učimo! Tako so trdili že stari Rimljani, pa tudi mladi Mariborčani so istega mnenja, kakor mi kaže Tvoje pismo. Morda niso vsi, a tem se bo to še utepalo. Ti že veš, zakaj.

Cenjeni gospod Doropoljski!

Prosim, da tudi moje pisemce priobčite v svojem kotičku. Naročena sem že 5 let na »Zvonček«, ki ga prav rada čitam. Posebno me zanima Vaš kotiček, kjer je mnogo prav zanimivih pisem.

V šoli imam najrajša slovenščino in računstvo, posebno algebro. Pri slovenščini me najbolj zanima slovstvo. Jako rada imam telovadbo. Zato tudi obiskujem sokoško telovadbo, od katere še letos nisem izostala. Sklenila sem, da hočem ostati vedno vdana Sokolu.

Mislím, da mojega pisemca ne vržete v koš.

Prav lepe pozdrave od

Marije Založnikove, Maribor.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Ljubezen do materinskega jezika naj navdaja vsako mladenko. Jezik, ki ga nas je mati učila govoriti, moramo skrbno negovati in ga čuvati kot najdražjo svojino. Računstvo pa bistri duha in ostrí moč presodka. Ostani na tej dobri poti!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Prosim, ne zamerite, ker se tudi jaz oglašam v Vašem cenjenemu koticu! Hodim v 3. razred osn. šole v Žalcu in čitam prav pridno Vaše lepe povesti, posebno mi je ugajala »Kocljeva osveta«.

Z odličnim spoštovanjem

Viljemina Kozoletova v Žalcu.

Odgovor:

Ljuba Viljemina!

Ne z zameró, ampak z radostjo te sprejemam v krog koticarjev, ki se razvesele vsakega prirastka.

Velecenjeni gospod Doropoljski!

V Vašem koticu sem čítal pisma Zvončkarjev. Tudi jaz znam pisati taka pisma. Ali bi jih sprejeli v svoj kotic? Res je, da sem šele učenec 1. odd. II. razr. dvo-razredne osnovne šole v Mavčicah, pa mislim, da že kaj znam. Saj nas naš gospod upravitelj dobro uči. Ko nas je pred kratkim obiskal gospod nadzornik, smo se učili ravno o našem Simonu Jenku, pevcu Sorškega polja. Na mizi smo imeli njegov kip. Drugič Vam napišem kaj več, če mi dovolite.

Pozdravlja Vas

Leopold Jenkole.

Odgovor:

Ljubi Leopold!

Samozavest je tudi nekaj vredna, zato rad čujem tako moško besedo: »pa mislim, da že kaj znam!« Seveda mora mlad človek paziti sam nase, da se mu samozavest ne prevrže v napuh. Naj ima v mislih pripo-

vest o praznem in polnem žitnem klasu. Ali jo poznaš?

Spoštovani gospod!

Pišem Vam prvo pisemce. Hodim v 3. razred. Naročena sem na »Zvonček«. Najrajša imam v šoli risanje. V »Zvončku« mi najbolj ugajajo Kocljeva osveta, Luciferjeve hlače in Zlat.

Prosim Vas, da me denete v Homec št. 18.

Pozdravlja Vas

Marija Štuparjeva.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Prosiš me, naj Te denem v Homec št. 18. Duša draga, saj tam si že, kaj bi Te še jaz deval tja! Nemara si hotela reči, naj Te denem v »Zvonček« — pa Ti je Homec ušel iz peresa. Le ostani tam, kjer si, in tudi tukaj, kamor si dospela danes!

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Mladi risar.

Priobčil V. Jordan.

Besedna uganka.

Beseda ima črke štiri in znači silno važno snov, ki se po vseh prostorih širi in je ne zadrži pokrov, ograja in nobena vrata. Snov je nevidna, a brez nje ljudje, živali ne živé; brez nje celó zelena trata vso zelenjad in cvetni kras zgubila bi za večni čas. Zdaj pa začetnico izpusti v besedi in dobiš ime živalce, ki ima čeljusti na nogah in ti lahko gre po njih nazaj brez obrtnitve. To sicer znak je popolnitve živalske gibčnosti, ljudje pa nazadnjake s tem svaré.

Fr. Rojec.

Rešitev prihodnjič.

